

telepensjonisten

Medlemsblad for Telepensjonistenes Landsforbund

Nr. 1/11 - 38. årgang

Neste stopp Drammen

s. 4

**Middelaldersk julebesøk i Celle
i Tyskland**

s. 10

REDAKTØRENS SPALTE

Mye forandrer seg og lite er som før. Vi registrerer at endringene skjer med stadig raskere skritt. Det kalles utvikling. Men av og til kan en jo spørre om utvikling skaper endringer til noe bedre. Jeg vil ta for meg et område innen utviklingen som jeg mener at jeg kjenner godt.

Jeg vokste opp i et meget aktivt og et av landets største fiskevær. På denne tiden av året var hjemstedet mitt et slags "fiskerienes klondyke". Hundrevis, kanskje tusenvis av båter var å se i havna. Og på flere fiskemottak jobbet hundrevis av mennesker døgnet rundt.

I dag er det så videt en kan registrere aktivitet på disse stedene. Når en og annen båt stikker innom med sin fangst, står det en trailer på kaia og tar i mot råstoffet og bringer det bort før noen har fått tid til å registrere at det har skjedd. Samtidig står det produksjonslokaler på de samme stedene – ubenyttet og nærmest forlatt.

Neida, det er ikke lenger aktuelt å videreforedle havets råstoff der hvor dette ilandføres.

Dersom du går i butikken og kjøper et fiskeprodukt, innpakket og i fryst tilstand, vil du kunne registrere at produktet har vært i Kina. Med andre ord, fisken blir sendt til Kina, der den blir skåret

i passe stykker, fryst og pakket, for deretter å bli sendt tilbake til bl.a. Norge.

Neste gang du kjøper pakker med dypfryst torsk, kan du bare se om ikke det står CH foran et eller annet nummer. Det betyr at fisken har vært i Kina. Fisken skal altså flys fra Norge til Kina og tilbake. Er det noen som har tenkt miljø i denne sammenhengen.

Et annet "fenomen" innenfor samme område, som jeg har erfart, er at det nesten ikke er mulig å kjøpe fersk fisk selv i de fiskeværene som ligger nærmest matfatet - Barentshavet..

Det er nemlig slik at fiskerne har ikke anledning til å selge fisk direkte til forbruker. Forbrukeren skal kjøpe fisken sin i butikk, der den som regel blir flere dager gammel før den selges.

Dette var bare ett eksempel som viser at utviklingen ikke alltid går i den retningen mange av oss mener er riktigst.

Dette var kanskje et "hjertesukk" fra en som er kommet så langt i livet at begrepet "gamle dager" blir stadig viktigere i hverdagsfilosofien og gir grobunn for nostalgiske refleksjoner.

Uansett om det står fisk eller ikke på menyen under landsmøtedagene i Drammen, benytter jeg anledningen til å ønske forbundet og Drammensforeningen lykke til med arrangementet.

Innhold:

Redaktørens spalte	s. 2	Resultat av vervekampanjen	s. 14
Lederen har ordet	s. 3	Telefonkællen forteller	s. 15
Neste stopp Drammen	s. 4	Karin Stokke - talentfull	
Telehistorie i Drammen børs	s. 6	maler og dikter	s. 16
Nytt styre i Stavanger	s. 7	En kunde til besvær	s. 17
Trofaste Telepensjonister		Foreningsnummer og adresser	s. 18
i Trondheim	s. 8	John Kroken - æresmedlem hos	
Sofustanker	s. 9	pensjonistene Hamar	s. 19
69 sentrale enheter-pensjonister		Landsstyret	s. 19
på Middelaldersk julebesøk i Celle		Telepensjonistene i Telemark på	
i Tyskland	s. 10	kirkebesøk	s. 20
Bestefarspraten	s. 13		

Neste nummer av bladet kommer ut i midten av desember. Frist for innsending av stoff er **xx. xx 2011**.

Redaktøren forbeholder seg retten til nedkorting av innlegg.

Forsidebildet: Drammenselva i vinterdrakt. Foto: Viggo Bj. Kristiansen

Lederen har ordet

Jeg har tidligere vært inne på den såkalte verdighetsgarantien. Fra nyttår har denne garantien trådt i kraft i form av en forskrift til sosialtjenesteloven og lov om helsetjenesten i kommunene. Vi snakker her om en svært kort forskrift. Siden det dessuten er viktig at den blir kjent om den skal få noen verdi, tillater jeg meg derfor å sitere den i sin helhet:

”§ 1 Formål og virkeområde

Forskriften har som formål å sikre at eldreomsorgen tilrettelegges på en slik måte at dette bidrar til en verdig, trygg og meningsfull alderdom.

Forskriften gjelder den eldreomsorg som ytes i medhold av kommunehelsetjenesteloven og sosialtjenesteloven. Forskriften får anvendelse uavhengig av hvor tjenesten utføres. Forskriften klargjør hvordan tjenestetilbudet skal utformes for å sikre retten til nødvendig helsehjelp og et verdig tjenestetilbud.

§ 2 Tjenestens verdigrunnlag

De kommunale pleie- og omsorgstjenestene skal legge til rette for en eldreomsorg som sikrer den enkelte tjenestemottaker et verdig og så langt som mulig meningsfylt liv i samsvar med sine individuelle behov.

§ 3 Tjenestens innhold

Tjenestetilbudet skal innrettes i respekt for den enkeltes selvbestemmelsesrett, egenverd og livsførsel og sikre at medisinske behov blir ivaretatt. For å oppnå disse målsettingene skal tjenestetilbudet legge til rette for at følgende hensyn ivaretas:

En riktig og forsvarlig boform ut fra den enkeltes behov og tilstand

Et variert og tilstrekkelig kosthold og tilpasset hjelp ved måltider

Et mest mulig normalt liv, med normal døgnrytme og adgang til å komme ut, samt nødvendig hjelp til personlig hygiene

Tilby samtaler om eksistensielle spørsmål

Lindrende behandling og en verdig død.

Å bevare eller øke sin mulighet til å fungere i hverdagen. Omsorgen skal bidra til habilitering og rehabilitering.

Faglig forsvarlig oppfølging av lege og annet relevant personell, som sikrer kontinuitet i behandlingen

Tilby eldre som bor på helseinstitusjon enerom.”

Det er mye bra her selv om presisjonsnivået kunne vært større når det gjelder tjenestenes innhold. Hva skjer så med denne forskriften? Blir den brukt aktivt og bidrar til at eldreomsorgen i Norge blir bedre eller blir dette en papirbestemmelse?

Det er ikke noen grunn til å tro at kommunene, presset som de er om økt innsats på nær sagt alle områder, vil kaste seg over denne forskriften og starte med et systematisk arbeid for å leve opp til forskriftens krav.

Det er derfor viktig at brukerne og deres pårørende bruker forskriften aktivt. Vinner de ikke fram overfor kommunene må de nytte retten til å anke avgjørelsene videre. Jeg tror dessverre at det er først når kommunene får vedtak fra f.eks. helsetilsynet om brudd på forskriften at den blir tatt på alvor.

Pensjonistorganisasjonene kan også spille en viktig rolle når det gjelder å få forskriften etablert som et godt verktøy for en god eldreomsorg. De kan være vaktbikkjer overfor myndighetene, og gjøre opinionen oppmerksom på både gode tiltak og på svikt innenfor eldreomsorgen. Spesielt i 2011, hvor vi har kommunevalg, er det viktig at forskriftens krav om en verdig, trygg og meningsfull alderdom og hva det betyr av konkrete tiltak, blir satt på dagsorden. Lykkes vi i å gjøre forskriften til et verktøy for å kreve forbedringer innen eldreomsorgen får den mening. Hvis vi ikke lykkes blir dette nok en papirbestemmelse.

Eldreomsorgen er også ett av temaene på Landsmøtet i mai/juni, som vi som kjent skal ha i Drammen. Førsteamanuensis Kåre Hagen ved BI leder et utvalg som har fått i oppdrag å se på omsorgssektoren med nye øyne, herunder hvordan det gjennom innovasjon kan tilrettelegges for at de eldre kan klare seg bedre og kunne bo lenger i egen bolig. Utvalget skal levere sin innstilling i løpet av våren. Vi har vært så heldig å få Hagen til å orientere Landsmøtet om utvalgets forslag, og det er med forventning vi ser fram til å høre hva de har kommet fram til. Også generalsekretær Harald Olimb Norman i Pensjonistforbundet regner jeg med vil vie eldreomsorgen stor plass i sin orientering til landsmøtet. Men, vi skal ikke bare konsentrere oss om eldreomsorgen. Landsmøtedelegatene vil både få informasjon om og få anledning til å drøfte de utfordringene vi som pensjonister står overfor i tiden framover.

Annet sted i bladet blir det mer informasjon om Landsmøtet og om Drammen som landsmøtested.

Jeg ønsker delegatene, ledsagere og gjester velkommen til jubileumsbyen Drammen og til spennende og interessante landsmøtedager.

NESTE STOPP DRAMMEN

Forbundets landsmøte skal avholdes i Drammen i tiden 30. mai – 1. juni.

Det ventes ca. 100 deltakere inkludert gjester til møtet..

Møtet vil finne sted på First Hotel Ambassadeur.

Hotellet ligger like ved jernbanestasjonen i Drammen, så gangvegen fra stasjonen til hotellet blir veldig kort.

I tillegg til ordinære landsmøtesaker vil deltakerne også få god anledning til å gjøre seg kjent med Drammen by. Byen er i ferd med å rustes opp og forbereder seg til å feire byens 200-årsjubileum i sommer.

I Drammen er det gjort mye i de siste årene for å gjøre byen mer attraktiv for turister, øvrige besøkende og innbyggere. Byen som ligger på begge sidene av Drammenselva har bl.a. fått en idyllisk promenade langs elva.

I tilknytning til landsmøtet vil det bli arrangert en sightseeing hvor det vil bli tur til Spiralen og til Herman Wildenveys Portåsen.

Foreningen i Drammen står som arrangør av landsmøtet i samarbeid med forbundsstyret. På det tidspunkt dette skrives, virker det som om de har alt under kontroll. Landsmøtedelegatene og gjestene kan glede seg til et flott landsmøteprogram og en by som på alle måter vil vise seg fra sin beste side.

First Hotell Ambassadeur er møtested for landsmøtet i mai/juni.

Foreningen i Drammen

Foreningen i Drammen har i dag 104 medlemmer og ledes av Greta Thorstensen. I år er det 35 år siden foreningen ble stiftet.

Oppsutningen på medlemsmøtene teller vanligvis ca. 30. På enkelte møter tas det opp spesielle temaer med foredragsholdere.

Foreningen arrangerer turer både innen- og utenlands, for sine medlemmer. Like etter landsmøtet er det planlagt en tur til Sverige. På foreningens årsmøte vil det bli arrangert en mannekengoppvisning. Her er det foreningens egne medlemmer som skal være mannekengmodeller.

Portåsen – Herman Wildenveys hjem

I tilknytning til landsmøtet, vil delegatene få anledning til å besøke Portåsen. Portåsen er stedet hvor Herman Wildenvey ble født og vokste opp. Opprinnelig het han Herman Portaaas og det var under dette navnet han skrev og utga sine første dikt. Wildenvey ble født i 1885 og døde i 1959. Han ble en av våre mest kjente diktere og ga ut mange diktsamlinger.

Wildenvey bodde mange andre steder, men bevarte sterke bånd til Portåsen. Blant annet var han i perioden 1904 til 1906 i USA. Han var en av de få som overlevde dampskipet "Norges" forlis ved Rockall.

Portåsen

Greta Thorstensen og Elin Nilsen fra styret i Drammensforeningen sammen med forbundsleder Odd Kåre Kvalheim .

I USA arbeidet han på farm og studerte også teologi. Fram til 1978 var Portåsen bebodd av Wildenveys bror, Hans Portaas. Eiendommen er fortsatt i familiens eie.

Stiftelsen Portåsens Venner har i dag ansvaret for å drifte og vedlikeholde eiendommen. Formålet med Portåsen er at det skal være et senter for formidling av Wildenveys liv og diktning. I tillegg skal Portåsen være en møteplass og arena for lokale, regionale og nasjonale kunstnere og kulturarbeidere.

Men Wildenvey oppholdt seg i Danmark skrev han dette diktet som sier mye om hans kjærlighet til det området han kom fra:

*Ute fra verden den vide
kaller en sang meg hjem,
Hjembygdens bakker blide,
Herren velsigne dem.*

*Kommer jeg dit om våren
heles mitt søndrede sinn.
Gyllen av smil glir tåren
over mitt slitne kinn.*

*Om jeg av mennesker minnes
kommer jeg lite ved,
bare jet vet det finnes
dette mitt kjære sted.*

Landsmøtedeltakerne kan glede seg til et interessant besøk i Herman Wildenveys hjem.

TELEHISTORIE I DRAMMEN BØRS

7. mars 1876 fikk Alexander Graham Bell patent på telefonen. Han demonstrerte sin oppfinnelse 10. mars samme år, og året etter var han på besøk i Norge, nærmere bestemt i Drammen, for å demonstrere sin nyvinning.

Men det første telefonapparatet kom til Norge allerede året før. Det var konsul Joakim Andersen i Ålesund som kjøpte telefoner av Bell på verdensutstillingen i Philadelphia i 1876. De ble montert for kommunikasjon mellom Andersens kontor og hans private hjem. Den første samtalen gikk mellom Andersen og hans sønn. Men den offentlige demonstrasjonen av telefonen i Norge skjedde altså i Drammen børs.

Forfatteren og stortingsmannen *Elias Kræmmer* var til stede da Bell personlig viste fram sin telefon. Han beskriver hendelsen på denne måten i sin bok "Glade ungdom":

Det hadde lenge gått rykter i byen om at en amerikaner som kalte sig Bell, skulle fremvise for børsherrene en ny oppfinnelse. Han kalte den for "Telefon". Den var slik innrettet at man kunde høre folk snakke på flere miles avstand!

Naturligvis måtte jeg være med og se på den nye oppfinnelsen.

Amerikaneren og hans medhjelpere hadde strukket en ståltråd fra Brandforsikringssekskapets Norges kontor, ved siden av Sparebanken, rundt Lyches bokhandel og inn i Børsen. Det var mange hundrede, om ikke tusen meters avstand. Imponerende!

Apparatet stod på et litet bord i selve børssalen. Det var en kasse med et hørerør. Latterlig enkelt. De fleste trakk på smilebåndet: Vanlig amerikansk humbug!

Vi ventet på at bankadministrator Borch skulle komme. Han måtte selvfølgelig være den første som lot "ordene flyve gjennom luften". Inne i Bankforsikringssekskapets kontor satt direktør Bang, sekskapets ansette og fremforalt myndige chef, også kalt "Paven i Norge", med sitt apparat. Han lyttet utålmodig efter å høre stemmen ifra det fjerne.

Så kom Borch sammen med statshauptmann Johan J. Schwartz.

Den siste var også en av Drammens fremstående borgere. Som stortingsmann og landskjent politiker, var han høit aktet av alle partier.

Schwartz hadde en kraftig, men noe bøyet skikkelse. Et skjevt litet kast med øinene skadet ikke utseendet, men gav tvert imot inntrykk av skjelsk godmodighet. Han nikket til oss alle sammen.

Bell anmodet Borch om å ga frem til apparatet. Stor stillhet og spenning. All passiar forstummet. Over Borchs ansikt gled et lett smil da han tok røret. Han stirret på Mr. Bell, intenst og strengt. Formodentlig spekulererte han på om mannen holdt ham for narr.

"You must speak, Mr. Borch!" sa Bell.

Borch rettet ryggen, så op i taket og sa høitidelig:

"Er - du - der - Bang?"

Det kneppet i kassen.

"Men gud, det er jo Bang!" Han la bort røret og så sig forferdet omkring.

"Speak, Mr. Borch - please speak!"

Han tok røret igjen.

"Kan du høre meg, Bang?"

Antagelig har Bang svart kort og klart som han pleiet.

"Synes du ikke dette er morsomt?" ropte Borch.

Nå må ikke Bang ha vært enig, for Borch la plutselig fra sig røret, vendte sig mot oss alle og sa: "Ja, mine herrer, det er et meget morsomt leketøy. Men noen praktisk betydning får det aldri!"

Dermed bukket han for Bell, nikket vennlig til oss og gikk over i banken.

Men Sorgenfri(?) lo så det runget over hele Børsen og sa:

"Jaggu kan det være nok med tullprat vi har her i byen, om vi ikke også skal høre på alle sladrekjerringene både i Holmestrand og på Kongsberg. Da vil det bli hyggelig å leve!"

Drammen børs

NYTT STYRE I STAVANGER

Telepensionistforeningen i Stavanger hadde årsmøte 28. februar med over 40 medlemmer til stede. Foreningen har fått 22 nye medlemmer siste år og er nå over 100 igjen, noe som har skapt nytt liv i foreningen som for et år siden var nedleggingstruet. Det gamle styret hadde ønsket avløsning i mange år uten å få det, men i år ble det en løsning.

Nytt styre ble:

Berit Kopren, leder, Hilde Gromstad, nestleder, Ingebjørg Bore, sekretær, Bjørg Sørensen, kasserer, Frida Dahlberg og Liv Gilje styremedlemmer, med Rita Meihack som varamedlem. Bjørg og Frida er de som sørger for kontinuiteten fra det gamle styret.

Avtroppende leder Marit Torkildsen, nestleder Liv Svendsen og sekretær Liv Arnesen ble behørig hyllet for sin innsats gjennom henholdsvis 15, 19 og 13 år i styret.

Avtroppende styremedlemmer Liv Arnesen og Marit Torkildsen. Liv Svendsen var ikke til stede.

Det nye styret: Foran: Liv Gilje og Berit Kopren
Bak: Ingebjørg Bore, Hilde Gromstad, Bjørg Sørensen, Frida Dahlberg

FRA TELEFONENS BARNDOM

En av byene sørpå hadde fått telefonsentral og det var vesentlig forretningsfolk som var de første abonnenter. Det var jo stor stas og mye snakk blant folk om dette nye underet.

I en av bygdene i byens nærhet var det en gårdbruker som, når han hadde seg en bytur, gjorde det litt grundig og ranglet bort noen dager.

En dag han var i byen og var litt "susete", gikk han inn til en kjøpmann han kjente og slo av en prat. De snakket om løst og fast, og så sier kjøpmannen: "Ser du det apparatet der borte på veggene?" Ja, han gjorde da det. "I det apparatet kan jeg snakke med den og den," han nevnte navnene på de andre abonnentene.

En av disse abonnentene kjente gårdbrukeren. Og gårdbrukeren sier: "går det an å snakke med folk gjennom et sånt apparat, så vil jeg gjerne snakke med Hansen." (Denne Hansen var i parentes bemerket en stor skøyer.)

Kjøpmannen ringte sentralen og fikk forbindelse med Hansen. Han leverer røret til gårdbrukeren og sier: "Nå må du høre i den, og snakke inn i trakta på apparatet."

Gårdbrukeren så gjorde. Han var spent på dette, om det virkelig gikk an. Det ble ikke lange samtalen, og han var nokså blek da han hengte røret fra seg.

"Nå," sa kjøpmannen, "var det ikke hyggelig å få en prat med Hansen?"

"Jau," sa gårdbrukeren, "men dette var en fæl oppfinnelse, ikke nok med at jeg kunne tale med ham, men han sa også at han kunne kjenne at det luktet fyll av meg."

TROFASTE TELEPENSIJONISTER I TRONDHEIM

På fast bord sitter det på hvert medlemsmøte i Telepensjonistene, en flott gjeng med eldre pensjonister som kjenner hverandre godt.

Sin høye alder til tross, møter de opp og storkoser seg etter eget utsagn. De har ingen klare favoritter hva underholdning angår, men sang og musikk liker de. Styret prøver å variere med underholdning, kåseri og musikk.

På dette medlemsmøtet er det over 80 medlemmer, og mange kjente fjes.

Erna forteller meg at de var 11 søsken, men nå er det bare henne igjen. Hun har seks barn, barnebarn, oldebarn, og før jul kom det ei lita jente til verden, så nå er hun tippoldemor.

Hun har deltatt på mange medlemsturer tidligere og fått sett mye, men nå er ikke beina som før og hun kommer seg derfor ikke lenger av gårde. Kanskje ikke rart når en har nådd en alder på 92 år.

Vi litt "yngre" medlemmer setter stor pris på dem, og håper de blir med oss lenge, lenge enda.

Gerd Emerson Grande

Erna Kristiansen

F.v. Inger Paulsen, Marianne Wicklund, Erna Kristiansen og Solveig Halstadtrø.

SOFUSTANKER

Nyttårsaftnen ble en nedtur. Forbudet mot raketter med styrepinner var hån mot en gammel pyrotekniker. -Pyroman, det er det du er, surmulte fru, mens jeg lette etter fyrstikkene for å futte av noen skarve grisehyl. Det var mager trøst. Abstinensen var sterk da bakkefyrverkeriet tok av med spottende smell og lyskuler i pygmestørrelse, mens jeg drømte om gamle dager med pinnestyrte megaraketter og heftige kruttkjerringe. Men hun i heimen savnet ikke Sofusens fordums potente styrepinne.

Tiden krever tempo. Trafikkulykkene øker, særlig blant de unge. Ved årsskiftet gjøres opp status for trafikkofer og det tennes lys og holdes minnestund for de som havarerte. Sorgen setter seg i hjertet for alltid for den som mister noen på veien. Det blir ei bør å bære med seg for pårørende og venner. Men lærer vi av det, slakker vi av på farten og respekterer skiltingen?

Fruens frokostegg, morgenavisens sodukoutfordringer, sofaens hvilegleder og teletankenes flukt i halvsøvne, gir stadig penjonisthverdagen mening. I tillegg beriker pensjonistforeningens jevnlige stevnemøter hverdagen med teleprat, oppdatering av hverandres helse og sykdommer. Det hele krydret med litt småsytning og velværegreff. Vi lever, med andre ord.

Sofusen har grublet over mangt i vinterkulda. Det holdt i det minste hjernevindingene varme. Maria Amelie er ei syndig vakker dame og et papirløst klokt hode med mastergrad fra NTNU. Hun er ettertraktet i media og på mange markeder og. Hun kom som 16-årig flyktning, leste seg opp på skolen og skrev bok. Men norsk, det ble hun ikke. En mastergrad var et dårlig papir, og uten personnummer er vi intet, også i Nansen-året. Hun har etter sigende nå fått russisk pass som gir mulighet for returbillett til landet med melk, honning og olje. Men det spørs om hun melder pass når hun nå har fått pass. Utdanning på høyt nivå åpner mange dører i verden vide, om enn ikke i Norge. Men en solid utdanning har vi gitt henne til odel og eie. Det bør vi være stolt av.

Alders svekkelse gir tid for ettertenksomhet. Hva var jeg med på? Hvordan bidro jeg? Hva skjedde i min tid? Kunne jeg gjort noe annerledes? Spørsmål og svar betyr lite i ettertid, det er andre som rår. De som sitter ved roret er ofte historieløse og har liten tanke for at de selv får en plass i glemmeboka, når tiden er inne. Under en velfortjent middagshvil i vinterfrostens tid, dukket et selvlaget nyord opp i Sofusens slumrende hjernelapper: "Telenorologi" - kunnskapen om Telenorets vei til suksess.

Telepensjonister flest har hatt et langt liv som bidragsyttere til den. Lenge før Baksaasens æra var vi med å rydde grunnen og legge til rette for Telenoret sin suksess. Baksaas og andre toppfigurer har skapt dagens suksessrike Telenor. Men vi fotfolket har også vært byggearbeidere. Sofusen og andre kanskje i minste laget, men vi har vært med på laget og trukket lass etter evne og vilje.

Telenoret har mye fordums å juble over og jubilere for. Alle pionerene som gikk foran og viste veg. Kabling og linjer til lands og til vanns for telegrafi og tale startet på 1800-tallet. For et hundre år siden nådde radiotelegrafen Svalbard. Etableringen av Spitsbergen Radio i 1911 ga som gevinst Norge rett til å administrere Svalbard som et internasjonalt stykke Norge. Telenorologien viser at telenorsk fremsynthet, standhaftighet og dristighet la Svalbard til Norge. Mon tro om det finnes noen som vil legge pinner i kors for å markere det jubileet?

Det skorter ikke på dristighet. Dagens bragder er på mobilfronten. 203 millioner mobilabonnenter og bein å stå på i 14 land er ikke småtterier. Partnerskap i Vimpelkom og Kyivistar i Russland og Uninor satsingen i India har gitt brente fingrer, men teleaksjene holder kursen også i motvind og dårlig sikt. Baksaasen har fortsatt trumfkort å spille på bortebane. Sjøleide kommunikasjonssatellitter og mobilteknisk kunnskap og know how er til å leve av. Økonomer og markedsfolk er dyktige spillere på telearenaene. Forvaltning av egeneid teknisk kunnskap synes mindre påaktet, i hvert fall for et synshemmet Sofusøye fra sidelinja.

Teknisk drift kan kjøpes dyrt. Telenorologien viser at slik var det også før i televerdenen. De store leverandørene EB, STK, NERA og mange andre satte prisen, og vi betalte dyrt for konstruksjon, uttesting og produksjon. Men vi fikk det til. Landet ble både fullautomatisert og digitalisert i høyt tempo, da det først tok av.

Automatisering og digitalisering var lenge et fyord for den store hop, fordi jobber forsvant. Sofusens ungdommelige viv var et av ofrene, betimelig fristilt for å oppdra sine barn som hjemmeværende, med tapte pensjonspoeng som straff. Noen så, andre var blinde og bremsset. Radiolinjer ble faset ut, fiberkabler overtok. Mobilnettet tok av som en rakett med styrepinne, og har nådd store høyder. Avstand i tid og teknikk fra telegrafi og manuell telefon og til vårt digitale flerbruksnett og multimediatilbud er stor. "Alt" er utviklet, nå gjelder det å selge applikasjoner, hvilket er utlagt: Nyttige og unyttige funksjoner som folk tror de trenger, tenker en lettere forvirret Sofus.

SkiVM var nesten uutholdelig. Vel gledet norske gull også et sportsblekt sofushjerte, men det ble så rent for mye. Skisport på skjermen i ukevis ga grobunn både for hjerteflimmer og snøhvit hud. Løsningen for meg og fru ble en hastig arrangert nedtrappingstur til solens og sommersportens øy Gran Canaria under VM-ets sluttspurt. I stedet for 50-kilometerens svetteperlede sporhunder i Holmenkollen, nøt vi skumsvett sommerøl på solterassen. Men vi kompenserte for vellevnetet med et par knebøyninger for helsesportens skyld, i håp om holde kondisjonen ved like under våre to uker i både skyfri og skifri sone.

Påska er rekordsen i år. Ikke før er påskelammet fortært og kyllinger og påskeegg stuert bort, så er det 1. mai helg med vaiende faner og hornmusikk. Ha en god påske, uansett vær, føre og tro!

Sofus

*Middelalderbyen Celle bærer preg av sin
alder med over 100 bindingsverkbygninger.*

69 SENTRALE ENHETER-PENSJONISTER PÅ MIDDELALDERSK JULEBESØK I CELLE I TYSKLAND

Tekst og foto: Per-Johan B. Borgerud

Å lage en reportasje om Sentrale Enheters juletur 28.11.-02.12.2010 kan få leserne til å tro at nå må trykkfeilsdjevlen ha snudd opp-ned på årskalenderen! Men når sant skal skrives, var deadline for lengst passert ved hjemkomst. Imidlertid hadde vi en avtale "i reserve" med redaktøren om å levere en reportasje fra juleturen til Celle i herværende utgave av "Telepensjonisten". Det føles litt rart å dele med leserne fjorårets "julegleder" så lang tid på etterskudd, men reporterer minner om at foreningens hjemmeside på "nettet" primo desember ble tilgodesett med en fersk reportasje. **Utfordringen nå blir å lage en "ny" fortelling om utflukten til den tyske middelalderbyen Celle.**

Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832) skal en gang ha sagt: Die beste Bildung findet ein gescheiter Mensch auf Reisen; eller oversatt til "godt norsk": Den beste dannelsen finner et klokt menneske på reisen. Sentrale Enheter-pensjonister på sine reiser i inn- og utland deltar alltid med klokskap i den forstand at alt hva de hører og ser, blir lagret på en felleskonto for opplevelser og ny kunnskap. Noen deltakere er ivrige fotografer, som får med seg hjem mange gode, digitale minner for livet. Intet skal gå hus forbi.

O, jul med din glede preget "Color Magic" da de 69 Sentrale Enheter-pensjonistene mønstret skuta på Hjortneskaia i Oslo 28. november i fjor. Også "promenadegaten" midtskips ga med sin utsmykning en påminnelse om at "nå er det jul igjen", som det heter i en forslitt sang. Skipets "gågate" er som å gå på en sammenhengende kafé" eller en bar, for dens sakens skyld! Color Line's superskip har "alt" og gågaten er et populært område for passasjerer som liker å bli sett "på strøket". Men å befinne seg der, gjelder ikke bare dem som vandrer hvileløst i begge retninger, men det dreier seg like mye om dem som liker å se på andre! "Color Magic" er velutstyrt med restauranter og i øverste "etasje", som heter "dekk" på sjømannspråket, finner man et område der livets fluide gleder kan nytes i skjønn forening med nytelse av utsikt over land, sjø og hav. Samme sted kunne juleturens danselystne "trå gulvet" til melodier av et danseband som fremførte sine melodier på lavmælt vis, som gjorde det mulig å kunne snakke sammen for dem som holdt seg i ro. De passasjerene som virkelig ville more seg, stilte seg tidlig opp i kø for å få med seg overfartens forrykende julecabaret for "en slikk og ingenting"!

Kjøpefest. Stor stas og kostbart tidsfordriv er det alltid når man seiler med et passasjerskip i utenriksfart. Så var da heller ikke Sentrale Enheter-pensjonistene sene om å finne "gangveien" til taxfree. Noen hver, oss selv inklusive, lot seg friste til å gjøre en såkalt god

handel! Men etter den søte kløe, kommer den sure svie = et merkbart svinn i lommeboken. Eller kanskje et skrumpet Visakort, som ikke "slår ut" før vi angrende (?) sjekker kontoutdraget etter hjemkomsten. Men det var morsomt så lenge kjøpefesten varte...

Sentrale Enheter-pensjonistene marsjerte taktfast på tysk manér under ilandstigningen på tysk jord i Kiel. Men verre var det for de to buss-sjåførene som av det tyske tollvesenet ble (unødig) oppholdt inntil de ble "løslatt" og kunne kjøre frem bussene for det langveisfarende tele-folket. "Deutsche Gründlichkeit" var det noen som mente var årsaken til at buss-sjåførene måtte stå vel og lenge til rette for at ingen av passasjerene hadde rundlurt tollerne. Det forekommer merkelig at det tyske tollvesenet ikke vet at gode nordmenn ikke har for (u)vane å oppføre seg som smuglere!?

Hvorom allting var, kom hele reisefølget seg velberget i land, og buss nr. 1 og 2 kunne gjerne ha kjørt anfordtes for nå skulle sjåførene gi seg i kast med "den brede vei", som Tyskland er så berømt, for ikke å skrive beryktet, for! Men takket være et så velregulert samfunn som det tyske, er trafikkregulering en profesjonelt ivarettatt funksjon. Når så både buss-sjåfører og bilførere bruker vett og gangsyn under kjøringen, all autostradahastighet til tross, er ut-siktene de aller beste for å komme helskinnet frem til destinasjonen.

Det var således ingen tilfeldighet at de to turbussene øremerket "N" nådde frem til to forutbestemte hotell i Celle, Hotel Blumlage og Hotel Tryp. Førstnevnte hotell hørte øyensynlig middelalderen til, da heis var et ukjent fenomen der i gården. Telegjestene måtte derfor innledet oppholdet på dette hotellet med vektløftning og høydeklatrung; verst opplevdes dette for dem med "4" som første av tre sifre på nøkkelskiltet. Men ellers hadde denne delen av reisefølget intet å klage over. Vårt kollegafølge, som på grunn av Hotell Blumlages begrensede kapasitet, hadde fått anvist opphold på Hotell Tryp på Celles beste vestkant. Også her fant "våre folk" seg godt til rette.

Så var øyeblikket kommet for "å gjøre Celle"! Her fulgte man befolkningens eget mønster: "Deutsche Gründlichkeit". Første stopp i Celle sentrum var kaféen Im Stadl. Og hva var her mer naturlig enn å servere en gruppe mathugende nordmenn velsmakende wienerschnitzel med tysk snaps og øl attåt! Det ville ha vært synd å si at dette smakte like godt som hjemme i steinrøysa - det smakte faktisk bedre! Og når Sentrale Enheter-pensjonister er samlet om en felles bordsetning, går praten livlig og latteren er høylydt! De rett og slett hygger seg i hverandres gode selskap!

Denne hyggen fortsatte da mørket hadde falt på og gruppen ble geleidet i det samme mørke gjennom middelalderbyens trange og spennende smug. Å rusle rundt i dette strøket, var "som en drøm om jul" i et fremmed land. Og så viste det seg at i hvert fall førjul i Celle var sanndrømt! Uansett hvilken vei man vendte blikket, traff det på en dekorert julestemning, som selv ikke Oslos Karl Johansgate kunne ha tatt opp en dekorasjonkonkurranse med! Glitter og stas, juletrær og annet som liknet, stod godt plantet på asfalt og brostein, figurer av Jesubarnet og andre figurer i keramikk var utstilt i boder gatelangs. Det duftet julebakst og tyske julepølser i lange baner - så lange at våre hjemlige pølser med lompe ville ha falt fullstendig igjennom! Over alt bugnet det av souvenirer til priser til beste for tysk eksport, om man hadde latt seg friste til å importere den slags juggel til fedrelandet.

Den danske guiden, Jytte Åsmus, hadde gjort hjemmeleksen sin godt, men så hadde hun også arbeidet som "talende omviser" gjennom en årrekke i Celle. For å få med de viktigste attraksjonene som guiden med stolthet orienterte om, nevner vi her blant annet noen av Celles middelalderiske bygninger, presentert i Turistinformasjonens danskspråklige brosjyre "Gåtur gjennom den gamle bykerne":

- I den gamle bydel dominerer bindingsværksbygninger med mer enn 100 huse fra det 16. til 18. århundre.
- Hertugslottet, med grundmur fra 1292 - sæte for welfenhertugerne indtil 1705, nu residensmuseum.
- Bomann-muséet, oppført 1903-05 med anvendelse av forskjellige bygningsstile.
- Bykirken, indviet som Skt. Marielkirke i 1308, siden 1525 evangelisk-lutheransk kirke; indvendig utsmykning i overdådig barokkstil.
- Celles ældste daterede hus bygget 1526.
- Synagoge fra ca. 1740, ældste bevarede jødiske Synagoge i Niedersachsen.

Klar for avreise fra Oslo i snøvær og vind.

Slik kunne vi ha fortsatt å ramse opp alt som eldgammelt er i Celle, men vi må begrense oss til disse "smakebitene". At middelalderbyen Celle svarer til sin beskrivelse, fikk de 69 Sentrale Enheterpensjonistene til fulle bekreftet. Celle er en sjarmerende by, som kvalifiserer til gjenbesøk, men da aller helst i sommer og sol. Slik årstiden presenterte seg primo desember 2010, ville en påkledning bestående av stillongs, skinnlue, dobbeltsidig frakk eller kåpe, solid fottøy og annet som hører vinterbekledning til, ha vært mest passende. Vinterværet til tross: Alle opplevelsene varmet de forfrosne Sentrale Enheterpensjonistene helt inn til hjerteroten!

Institusjonell, kulinarisk opplevelse. Til slutt må vi legge til at juleturens klimaks var "Color Magic"s assorterte julebuffet. Den inneholdt allehånde sorter julemat, og vel så det, på sitt aller ypperste. Ordet mersmak var "en gjenganger" rundt restaurantbordene med tanke på hva julematmenyen i heimen burde inneholde! Om snaut ett år kan en juletur igjen "stå for døren", men om Sentrale Enheterpensjonister også neste gang må belage seg på å sette sjøbein, gjenstår å se! -

* * *

**Alder er som å bestige et fjell.
Man blir nok litt andpusten,
men får en mye bedre utsikt.**

Ingrid Bergman

* * *

BESTEFARSPRATEN

Det er hull i sokken til bestefar
Tærne får luft og hælen er bar.
Du skal få et par nye sokker av meg
slik at du kan kle ordentlig på deg.
Jeg sier det til ham, men han bare ler
og sier i skuffen har han mange flere.
Men de vil han bruke en annen gang.

Barten til bestefar er bustet og stiv,
i ansiktet hans er det fullt av liv.
Nå er du blitt gammel, det må jeg si,
med mange rynker rundt nesa di.
Jeg sier det til ham, men han bare ler
og svarer at det blir nok bare flere og flere.

Du har hår i nesa, du bestefar
og ørene dine er lange og rar.
Hvorfor er magen din blitt så stor?
Slik mage har ikke bestemor.
Han smiler til meg og svarer kjapt
at gammelt skinn - det blir tafset og slapt.
Det får du nok merke selv en gang.

Husker du bestefar? – Å ja, svarer han.
Jeg husker jeg trakk ut min siste tann.
Før var håret mitt bølget og flott,
nå er det borte – før det ble grått.
Han smiler til meg og gir meg en klem
og sier at nå må du vennen gå hjem.
Så prater vi sammen en annen gang

Gudleif Kristiansen

**Den første betingelsen for at man skal
få endene til å møtes, er at man
ikke sitter på sin egen.**

E.G.Leterman

RESULTAT AV VERVEKAMPANJEN

Forbundslederen og nestlederen med vervepremien

Med et resultat på 400 nye medlemmer i 2010 sender Landsstyret en stor takk til samtlige ververe i lokalforeningene. Dette er et resultat selv ikke en optimistisk vervegeneral hadde turt håpe på!

Her var det stor spenning fra første stund. Da alle lokalforeningene hadde meldt inn bekreftet medlemstall pr 31.12.2010, var det kun ett eneste medlem som avgjorde vinneren av den ene hovedpremien.

Sentrale enheter vant med 66 nye medlemmer mot Bergen som hadde 65.

Den andre hovedpremien går til Telepensjonistene i Lofoten som hadde største økning i forhold til medlemstallet da kampanjen startet.

Utover de fysiske premiene får svært mange lokalforeninger tilført noen ekstra kroner i foreningskassen i og med at de får kr 100,- pr nytt medlem i 2010.

Selv om vervekampanjen nå er avsluttet, avsluttes på ingen måte rekruttering av nye medlemmer. Telepensjonistenes Landsforbund har meget god plass til alle som av ulike årsaker pensjoneres fra Telenor / tilhørende selskap, og ikke minst alle våre tidligere kollegaer som har gått over til andre bedrifter og er i aktuelle grupper forinnmelding til vårt sosiale og hyggelige nettverk!

GRATULERER TIL VINNERNE OG HJERTELIG TAKK FOR INNSATSEN TIL SAMTLIGE VERVERE!

*Med vennlig hilsen kampanjens vervegeneral
Nestleder Anni Milward*

RAPPORT FRA VALDRES TELEPENSJONISTFORENING

Sigrun Strauman Moltubakk har sendt oss følgende rapport fra Valdres telepensjonistforening:

Det er lenge siden vi i Valdres telepensjonistforening har latt høre fra oss, så vil sette pris på å få dette inn i bladet.

Onsdag 17. november hadde telepensjonistforeningen i Valdres møte på Valdres folkemuseum. Flere av medlemmene hadde med seg forskjellige typer gammelt utstyr fra nedlagte sentraler, noe teknisk utstyr, gamle telefonapparater, dokumenter og annet arkiv-materiell. En del gjenstander hadde kommet dit før. Planen er å lage en egen utstilling.

Etter hvert som de gamle telefonsentralene ble lagt ned, også opplysningen 1881, ble mye materiell stuet bort. Men heldigvis var det noen som forsto at dette burde bevares og fikk samlet mye og leverte det til arkivaren i Valdres folkemuseum.

Det var veldig morsomt å se gjenstandene – mye var jo ting som vi hadde brukt i vårt daglige arbeide. Mange minner dukket frem, og vi hadde mye å fortelle og snakke om over en deilig lunsj i museumskafeen. Et prisverdig tiltak (red.anm.)

15. desember hadde vi vår tradisjonelle julelunsj. En fin dag til fjells i glitrende vintervær! Vi fikk en hyggelig mottakelse på Vasetstølen, med gløgg, fyr på peisen og nydelig mat.

Vi takker for hyggelige treff i 2010 og ser frem til nye møter i dette året.

"TELEFONKÆLLEN" FORTELLER

Nok en gang vil vi ta med noe fra Karsten Karlsens "memoarer". Denne gang har historien overskriften

TI-ØRER I FRITT FALL

Egil Kristiansen og jeg (Karsten Karlsen) hadde i grunnen mange morsomme opplevelser på arbeidsplassen. En av disse vil jeg her fortelle om.

Vi var begge såkalte "salongmontører". Det vil si at vi hadde litt mer avanserte oppgaver og var under ledelse av sjefen på automatsentralen, Birger Andreassen, og sorte liksom ikke under de vanlige montørene i kjelleren.

Vi monterte serietelefoner, sekretærtelefoner og installerte hussentraler, mynttelefoner var vi også borti, pluss mange andre rariteter. Historien denne gang handler om da vi skulle innom Restaurant Bjørnen, som lå syd for Nygårdsgata. Restauranten er

for lengst nedlagt og stedet huser i dag en møbelforretning.

Vi var egentlig på vei til Torp Bruk, en stor papirfabrikk i Borg kommune, men altså først en tur til Bjørnen for å sjekke om bøssa i mynttelefonen var full av penger og måtte skiftes ut.

Nå hadde det seg slik at mynttelefonen var montert på veggen i trappa ned til toalettene. Vi likte ikke plasseringen for plassen var trang og utilgjengelig.

Men vi satte nå i gang "operasjonen", låste opp frontdøra og åpnet den. Da hørtes noe som lignet trommevirvler i restauranten. Men det var nok ikke trommevirvler, det var flere hundre 10-øringer på vill flukt ut av myntapparatet og nedover trappa, utover gulvet både inne og utenfor toalettene. Hele gulvet glinset som et sølvteppe.

Gjester og personalet bivånet det hele fra "galleriplass" ved rekkverket rundt trappehuset. Enkelte hjalp til med å plukke opp villfarne mynter. De dro nok litt på smilebåndet også.

Selv syntes vi det absolutt ikke var noe morsomt og sendte forbannede tanker til de idiotene som ikke hadde satt inn myntbøsse ved forrige tømning, selv om vi ante hvem disse var, og hvem var de? Egil og meg så klart, idiotene.

Vi plukket møysommelig opp alle myntene og dro fra stedet med lommene fylt av 10-øringer.

Redaktørens merknader til historien får bli et sitat fra Ibsen: "Det du gjør, gjør det fullt og helt og ikke stykkevis og delt."

KARIN STOKKE – TALENTFULL MALER OG DIKTER

Karin Stokke er medlem i telepensjonistforeningen i Telemark.

Hun har jobbet på rikstelefonen, telegraf og ble pussedame da rikstelefonen ble nedlagt.

Deretter har hun jobbet på inkassokontor, lønningskontor og til sist på personalservice fram til det også ble lagt ned. Som ny i Telegrafverket ble hun beordret til sentralen i Lunde i Telemark i et halvt år. Siden har hun hatt sine arbeidsår i Skien. Til sammen ble det 32 år i etaten.

Hun har maling som hobby. Dersom noen vil se hva hun maler, har hun egen hjemmeside: maleklatten.net.

Hun ble antatt på Telemarksutstillingen med et tulipanmaleri. Hun som kjøpte maleriet var dansk og driver hotell i Hirtshals. Hun tilbød Karin å stille ut der til sommeren. Karin sa ja, og nå holder hun på å gjøre i stand malerier for utstilling på Strandlyst hotell i Hirtshals. Hun presiserer at det bare

er på hobbybasis, men dersom du skulle besøke Hirtshals i løpet av sommeren anbefaler vi et besøk på hennes utstilling.

Og som følgende dikt og hennes maleri viser, har hun flere måter å uttrykke sine interesser på.

Lengsel mot vår I februar

Det går mot vår.

Jeg tok opp geraneumene fra kjelleren i går.

Det gjør jeg på denne tiden hvert år

der de står

og gror mens tiden går

mot vår.

EN KUNDE TIL BESVÆR

Det hender selvsagt at kunder kommer med klager over servicen. Dette er ikke noe nytt og skjer ikke bare i vår tid, men også tidligere i etaten. Dette brevet er et "forsvarsskrift" fra en stasjonsholder som en kunde hadde klaget på. Klagesaken ble behandlet i det daværende Stasjonskontoret i Telegrafstyret. Vi kjenner ikke til kundens klagebrev, og vi kjenner heller ikke til hvordan det ble reagert etter stasjonsholderens brev. Men her er brevet fra stasjonsholderen: (Vi gjør at det er benyttet fiktive steds- og personnavn i brevet)

" Deres brev av 28. juli med klage over stasjonsholderen i Hundåla av Sigurd Bårdevik den 18/7-58 besvares herved. Den 16. mai 1958 kom Margit Bårdevik og forlangte rikstелефон til Sandnessjøen. Hun ble eksp. På vanlig måte fra meg og ble henvist til boksapparatet i gangen. Det var meget surr eller dur på lina så det var dårlig å høre.

Da det var middag satte jeg meg ned for å spise. Da hørte jeg hun sa at hun måtte få komme til tellefonkammerset for hun trodde det hørtes bedre der. Jeg gikk til gangdøren og sa, at det fikk hun ikke lov til, for etter reglemanglet hadde vi ikke anledning til å slippe publikum inn der. Jeg har pengekassa og periode kl. der og delvis bruker jeg kammerset til kontor, og jeg må tilføye at jeg betviler sterkt Margit Bårdeviks ærlighet.

Jeg gikk så å tok i gangdøren for å lukke den igjen. Men da rente Margit mot meg med all kraft, og skulle forbi meg inn i tellefonkammerset.

Jeg holdt i døren med en hånd og den andre hånden i dørkarmen. Margit holdt og i døren med en hånd og den andre på meg. Slik stod vi enn tid og presset mot hinanden og kom ingen veg. Jeg fikk da tilslut sette kneet mot siden på henne, så jeg fikk presset hun ut av døren, så jeg fikk lukke att.

Når Margit sier at jeg slog å sparket henne så er dette bare usannheter. Da jeg hadde lukket døren gikk jeg atter til tellefonkammerset, og fikk forbindelsen atter til Sandnessjøen, og gikk atter til gangen og bad Margit snakke videre, visst hun ikke var ferdig. Men da var hun så sinna at hun ikke var snakkanes med og skulle ikke snakke mer. Men hun skjendet og brukte stygge og grove ord mot meg, som jeg ikke vil gjentage her. Det var gruffullt å høre på. Og da hun gikk hørte dei hun like på nabogården som ligger mer enn sekshundrede meter fra.

Etter denne oppførsel av Margit Bårdevik og hennes tidligere oppførsel flere ganger, så kommer jeg ikke til at eksp. Rikstелефон til henne flere ganger uten at hun ber om undskyldning. Hva min kone vil gjøre som vanligvis passer telefonen ved jeg ikke.

Margit Bårdevik innbiller seg visst at det er en forsmedelse for henne at stå i gangen å snakke i tellefon siden vi for noen år siden fikk flyttet boksapparatet fra kammerset til gangen.

Hvad angår hennes bruk av tellefon så er det meste bare tull hun snakker som har ingen betydning. Og flere ganger har hun vært i tellefon og fått noen eller et nr. Derfra har hun så budsendt andre, mens hun sto og ventet i tellefon, som hun ikke får tillatelse til nu mer.

Sykisk sett har Margit Bårdevik trolig småe dårlige utviklt sjel-sevner. Og hennes strenge sind og dårlige oppførsel kan man vel ikke gjøre noe ved.

Jeg har hørt fortalt at det skal være taterblod i hennes årer og det er trolig sant, for når hun blir sinna er hun nesten svart i ansiktet.

Jeg kan for øvrig opplyse at denne familie kom til bygden under krigen. De fikk stuetomt med sirka fire mål og leier jord hos meg nesten gratis. Jeg garanterer også i bank for kr. 2000,- for at dei skulle få reparere sin lille stue som dei hadde med seg. Så fikk dei skoge til brendsel i mine skoger og hester til å køyre veden fram grattis i flere år. Likeså fikk dei grattis hamnegang for en ko og plass i sommerfjøset også i mange år grattis.

Til takk for min gavmildhet utslynger Margit den ene stygge beskyldning etter den andre. Til dømes: Jeg har slått koen så den hadde store synmerker. Butikkvekten har jeg forfalsket, og min kone bad hun kysse seg i rauva borte i sommerfjøset.

Jeg kunne ha mellit henne til polletiet, men synest det er lite verd. Hun er et smaksløst menneske og jeg vil helst ha så lite med henne å bestille ssom mulig på mine gamle dager.

Men hennes mann Sigurd Bårdevik er enn hyggelig mann som jeg ingen ting har hørt fra. Men dessverre over for sin kone må han forholde seg som en dukke, og ingenting har å si.

Nu har jeg givet forklaring som ble noe lang. Men jeg syntes at jeg måtte ta med mest mulig, så Dere kunne få et lite innblikk om hvorledes denne kone er og oppfører seg."

*Hilsen telefonbestyrer
Karl Hundåla*

En pessimist er en som av to onder velger begge.

Victor de Kowa

FORENINGSNUMMER OG ADRESSER

MELD DEG INN I DITT HJEMSTEDS TELEPENSIJONISTFORENING

Her møter du venner og kolleger og oppfrisker gamle minner.

ARENDA	Finn Egil Halvorsen	Lensmannsvn. 23	4815 Saltrød	37 03 08 26	952 58 324	tparendal@telepensjonistene.no
BERGEN	Roy Knag Jæger	Postboks 7150	5020 Bergen	56 14 81 02	915 38 870	tpbergen@telepensjonistene.no
BODØ/SALTEN	Gerd Blomstrand Kristensen	Tjeldberget 11/LE 301	8012 Bodø	75 58 11 68	416 95 790	tpbodosalten@telepensjonistene.no
DRAMMEN	Greta Thorstensen	Laurits Grønlands vei 15	3035 Drammen	32 80 07 40	970 70 863	tpdrammen@telepensjonistene.no
GJØVIK	Anni Milward	Rudslåtten 9	2830 Raufoss		905 79 297	tpgjovik@telepensjonistene.no
GLÅMDAL	Jan H. Andreassen	Blomstervn. 37	2208 Kongsvinger	62 81 59 40	915 56 223	tpglaamdalen@telepensjonistene.no
GUDBRANDSDAL	Åse Nordnes	Fyrvn. 10	2670 Otta	61 23 04 98	902 67 965	
HAMAR	Kåre Garmager	Myrveien 3	2320 Furnes	62 35 00 70	905 99 702	tphamar@telepensjonistene.no
HARSTAD OG OMEGN	Elisabeth Markussen	Utsikten 18	9406 Harstad	77 01 79 76	957 70 128	tpharstadomegn@telepensjonistene.no
HAUGESUND	Arne Fosse	Hervikvn. 10 D	5521 Haugesund	52 71 65 50	915 98 057	tphaugesund@telepensjonistene.no
HELGELAND	Oddvar Ulvang	Askeladdveien 25	8800 Sandnessjøen	75 04 30 16	413 33 665	tphelgeland@telepensjonistene.no
KRISTIANSAND	Ingvar Kallevik	Astrids vei 31	4633 Kristiansand S	38 09 13 34	901 65 520	tpkristiansand@telepensjonistene.no
KRISTIANSUND	Alfhild Haavde	Hauggata 23	6509 Kristiansund N	71 67 54 12	952 46 622	tpkristiansund@telepensjonistene.no
LARVIK	Berit Olafsen	Øvre Bøkeligt. 48	3256 Larvik	33 11 74 44	950 27 230	tplarvik@telepensjonistene.no
LEVANGER	Sigrun Moe	Rognhaug	7600 Levanger	74 08 13 62	944 39 205	
LILLEHAMMER	Helge Tordhol	Ekromskogen 38D	2624 Lillehammer	61 25 08 88	905 20 192	tplillehammer@telepensjonistene.no
LILLESTRØM	Ragnhild Dehli	Gamle Rovenv. 39	1900 Fetsund	63 88 14 22	906 47 064	tplillestrom@telepensjonistene.no
LOFOTEN	Kjell Tettlie	Postboks 2	8309 Kabelvåg	76 07 83 12	911 79 473	tplofoten@telepensjonistene.no
MOLDE	Annbjørg Megard	Øivindsveg 32	6429 Molde	71 25 32 77	452 05 836	tpmolde@telepensjonistene.no
NAMSOS	Randi Langås	Præriev. 5B	7800 Namsos	74 40 57 42	916 15 738	tpnamsos@telepensjonistene.no
NARVIK OG OMEGN	Greta Arntsen (fung.)	Myrv. 5	8517 Narvik	76 94 12 00	984 68 881	
OSLO	Dagfinn Husmo	Slalomveien 3B	1410 Kolbotn		906 35 850	tposlo@telepensjonistene.no
RINGERIKE	Halvard Solberg	Krokenvn. 16	3515 Hønefoss	32 12 27 09	924 23 634	tpringerike@telepensjonistene.no
SANDEFJORD	Yngve Stentun	Lahelleveien 117	3218 Sandefjord	33 45 12 14	911 44 433	tpsandefjord@telepensjonistene.no
SENTRALE ENHETER	Truls Erik Langeggen	Pilestredet park 1	0176 Oslo	22 11 51 61	900 29 271	tpsentraleenheter@telepensjonistene.no
SOGN OG FJORDANE	Oliv Ottesen	Skjæret 27	6800 Førde	57 82 14 87	412 78 159	tpsognogfjordane@telepensjonistene.no
STAVANGER	Berit Kopren	Peer Gynts vei 4	4019 Stavanger	51 87 01 46	900 47 814	tpstavanger@telepensjonistene.no
STEINKJER	Kirsti Leiros	Muusøra 3F	7670 Inderøy		917 63 045	tpsteinkjer@telepensjonistene.no
TELEMARK	Elsie Berit Hansen	Høyantlia 23B	3728 Skien		472 85 760	tptelemark@telepensjonistene.no
TROMSØ	Kaare Sundquist	Blårevsvingen 8	9013 Tromsø	77 65 65 73	950 41 661	tptromsoe@telepensjonistene.no
TRONDHEIM	Marie Aashagen	Nedre Flatåsv.170	7099 Flatåsen	72 58 03 51	971 29 908	tptrondheim@telepensjonistene.no
TØNSBERG	Inger Heldal Anderson	Ospebakken 7	3153 Tolvsrød	33 33 02 94	906 09 101	tptonsberg@telepensjonistene.no
VALDRES	Astri Jodalen	Øvrevn. 43	2900 Fagernes	61 36 00 59	482 39 258	tpvaldres@telepensjonistene.no
ØSTFOLD	Johan Westgaard	Sildreveien 5	1623 Rolvsøy	69 33 52 35	901 22 699	tpostfold@telepensjonistene.no
ÅLESUND	Helge Haram	Olivermarka	6260 Skodje	70 27 51 30	908 51 360	tpaalesund@telepensjonistene.no

JOHN KROKEN ÆRESMEDLEM HOS PENSJONISTENE I HAMAR

På julebordet til Telepensjonistene på Hamar 14. desember 2010 ble Jon Kroken utnevnt til foreningens første æresmedlem.

Jon Kroken ble født i Lom i 1932. Han begynte i Telegrafverket på Hamar i 1951, først på det som den gang het Rikstelefonen senere arbeidet han ved Teknisk avdeling. Etter endt automattekniker-utdannelse arbeidet han som automattekniker ved Telegrafverket i Hamar til 1970/1971 da han tok ingeniøruddannelse i automatteknikk. I 1973 ble han tilsatt som ingeniør og trafikkspesialist ved Øst Teledistrikt på Lillehammer. I 1977 kom han tilbake til Hamar da som leder for den nye fjernsentralen på Hamar med ansvar også for automatdriften i hele Østerdalen, Elverum og Trysil. I 1983 ble han tilsatt som automatleder i Hamar Teleområde. Han ble videre tilsatt som Linjeteknisk sjef i Hamar Teleområde i 1990, en stilling han hadde til han gikk av med pensjon i 1994.

I Telepensjonistforeningen på Hamar ble Jon Kroken medlem i 1995. Han ble umiddelbart leder for foreningen, et verv han hadde helt til år 2000. Fra 2000 til 2002 var han nestleder for så å ta på seg en periode som leder igjen fra 2002. Senere har han vært både leder, revisor og medlem av valgkomiteen. Jon Kroken har deltatt på 3 landsmøter i Telepensjonistforbundet.

John Kroken

Ved siden av en aktiv yrkeskarriere i Televerket og medlemskapet i Telepensjonistforeningen har Jon Kroken lagt ned mye arbeid i etablering og drift av en avdeling til Telemuseet på Hamar. Jon Kroken begynte å samle og ta vare på gammelt og utrangert teleutstyr allerede på 1980-tallet. Sammen med andre telekolleger på Hamar samlet og satte Kroken dette utstyret i system i gamle Vang telesentral. Telemuseet på Hamar ble åpnet i 1991 og siden den gang har Jon Kroken ivaretatt drift og vedlikehold av museet. Jon Kroken er Norsk Telemuseums representant på Hamar.

LANDSSTYRET/REDAKTØRER

LEDER	Odd-Kåre Kvalheim	Anders Sandvigs g. 18	2609 Lillehammer	61 25 82 01	900 21 534	okvalh@online.no
NESTLEDER	Anni Milward	Rudslåtten 9	2830 Raufoss	61 19 10 54	905 79 297	annimilw@online.no
SEKRETÆR	Kjell Ivar Tangen	Lutvannsv. 4	0676 Oslo	22 30 72 29	456 14 158	siftang@yahoo.no
KASSERER	Ragnhild Møklebust	Ekravn. 7C	0756 Oslo	22 50 38 19	917 53 220	ragmoek@online.no
STYREMEDL.	Nils Bøe	Tjeldberget 11/LE 301	8012 Bodø	75 58 11 68	412 94 159	nils.boe@c2i.net
	" Wenche Fahsing	Niels Bjørums gt. 38B	7800 Namsos	74 27 14 17	958 658 51	
	" Bjarne Ulvang	Myrholtet 242	5142 Fyllingsdalen	55 16 38 65	416 12 005	audnulva@online.no
	" Eva-Marie Kvelland	Vekterv. 73	0681 Oslo	22 19 76 90	975 09 729	evamar@online.no
	" Berit Olafsen	Øvre Bøkeligt. 48	3256 Larvik	33 11 74 44	950 27 230	berolafs@online.no
VARAMEDL.	Dagunn Klakegg	Elvevegen 5	6800 Førde	57 82 14 21	416 69 849	daklakeg@online.no
	" Ingvar Kallevik	Astrids vei 31	4633 Kristiansand S	38 09 13 34	901 65 520	ingsikal@online.no
	Jan H. Andreassen	Blomstervn. 37	2208 Kongsvinger	62 81 59 40	915 56 223	janhandreassen@yahoo.no
REVISOR	Edgar Roli	Krokusv. 30	1475 Finstadjordet	67 90 27 04	951 58 120	
	" Sigrid Ranheim	Krokveien 13	1481 Hagan	67 06 18 95	909 25 624	sigrra@online.no
VARAREV.	Kitty Fossum	Østaveien 60	1476 Rasta	67 90 16 87	911 95 947	kitty.fossum@getmail.no
REDAKTØR	Viggo B.	Solbråtanvn. 44A	1410 Kolbotn	66 80 55 25	908 34 347	tptelepensjonisten@telepensjonistene.no
TELEPENSJONISTEN	Kristiansen					
REDAKTØR	Hans Karsten	Bruket 4P	1621 Gresvik	69 32 72 27	905 45 712	tpnettavisen@telepensjonisten.no
NETTAVISEN	Karlsen					

**Telepensjonistenes Landsforbund • Postadresse 1331 Fornebu • Besøksadresse: Kongensgt. 8, Oslo.
Telefon 22 77 69 52 • E-post: kon.telepensjonistene@telenor.com • Nettside: www.telepensjonistene.no**

TELEPENSJONISTENE I TELEMARK PÅ KIRKEBESØK

23. september 2010 var telepensjonister i Telemark på besøk i Skien kirke. Vi ble tatt i mot av sokneprest Gunnar Thelin som holdt et lite foredrag for oss om kirken generelt.

Skien kirke er et nygotisk kirkebygg, og har plass til ca. 1200 personer. Kirkene er 47 meter lang og den ble innviet 31. august 1894.

Etterpå var det organisten sin tur til å ønske oss velkommen til orgelgalleriet. Vi var så heldige å få være med opp i etasjen hvor orgelet stod.

Organisten ønsket oss velkommen og spilte for oss. Vi satt andektige og hørte på mens han samtidig forklarte orgellets mange fasiliteter. Han fortalte at dette orgelet var et av landets største med over 5000 piper. Orgelet var opprinnelig bygget i 1894, men ble skiftet ut med et nytt i 1954, og senere utbygd og modernisert.

Vi ble invitert til å prøve orgelet, og et av medlemmene våre, Hallvard Grindlia, tok utfordringen. Han kunne virke-

lig spille, vi ble veldig stolte av ham. Det var også gøy å finne bilde av Grindlia i Skien Menighetsblad med tekst: *Hallvard Grindlia tester orgelet, besøk av Telepensjonistene.*

Vel tilbake til kirken, fikk vi gå og se oss rundt. Det var fantastisk å se kopien av maleriet *Kristi nedleggelse i graven*. Maleriet er en tro kopi av Carravaggio. Originalen henger i den pavelige malerisamlingen i Roma.

Døpefonten, som ble reddet fra bybrannen i Christianskirken i 1886, er helt fantastisk. Christianskirken var en kirke på Bjørneskjær i Skien, oppkalt etter den dansk-norske kongen Christian 7.

Vi fant ikke trefigurene *Troen og Håpet*, som ble reddet fra bybrannen, men vi fikk vite at de var plassert på museet i Brekkeparken.

Jeg kan ikke unngå å nevne glassmaleriene – et flott skue. Det kan nevnes mye mer – et besøk i Skien anbefales.

Alle medlemmene var begeistret for dette besøket. Vi har mange flotte kirkebygg i Telemark, kanskje noe å tenke på å gjøre igjen.

Etter besøket gikk vi i samlet tropp til Skien kulturhus for å hygge oss videre med god mat og sosialt samvær.

L. B. Aa.

**Det er bedre å leve rikt enn
å dø rik.**
Samuel Johnson

Skien kirke

Hallvard Grindlia tester orgelet under besøk av Telepensjonistene.

